

Τὸ Σύνδρομο
τῆς
“Νέας Ἐποχῆς”...

...καὶ ἡ Ἐλπίδα
τῆς
Ὁρθοδοξίας μας

*«Λάμπας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ φωτισμὸν ἀληθείας, ἐδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος·
τὰ γὰρ εἶδωλα ταύτης Σωτήρ, μὴ ἐνέγκατὰ Σου τὴν ἰσχὺν πέπτωκεν...»*

■ Τόσο στὴν Ἑλλάδα, ὅσο καὶ στὸ Ἐξωτερικὸ

Ἀπόπειρες ἀποκρυφιστικῆς ἐρμηνείας τοῦ Ἡσυχασμοῦ*

Μέρος Γ΄

Ολοκληρώνοντας τὴν ἀναφορὰ μας γιὰ τὶς ἀπόπειρες ἀποκρυφιστικῆς ἐρμηνείας τοῦ Ἡσυχασμοῦ μὲ τὰ διάφορα ἀντιπροσωπευτικὰ καὶ ὄχι τὰ μοναδικὰ παραδείγματα ποὺ ἀναφέραμε, θὰ θέλαμε νὰ ἐπισημάνουμε ὀρισμένα βασικὰ σημεῖα ποὺ διαπιστώνει κάποιος σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς κινήσεις.

α) Ἡ ὅλη ἐπιχειρηματολογία τῶν ἀποκρυφιστικῶν προσπαθειῶν ἐπιχειρεῖ νὰ παρουσιάσει τὸν Ἡσυχασμὸ ἐντὸς τῶν *ἐσωτερικῶν* πλαισίων ὡς μία μυστικὴ, ἀπόρρητη διδασκαλία καὶ τεχνικὴ ποὺ ἀπευθύνεται σὲ κάποιο στενὸ κύκλο μνημένων.

β) Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ κακοποιεῖται στὴν κυριολεξία, καθὼς τὶς θεολογικὲς θέσεις του ἐπιχειροῦν νὰ τὶς παρουσιάσουν καὶ νὰ τὶς νοηματοδοτήσουν μὲ περιεχόμενο ποὺ συναντᾶ κάποιος σὲ ἀποκρυφιστικὰ κείμενα καὶ χώρους.

γ) Τὸ πρόσωπο καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ παρουσιάζεται ἄλλοτε ὡς μιὰ μορφή διδασκαλίας καὶ τεχνικῆς *ἐσωτερικοῦ* χαρακτῆρα καὶ ἄλλοτε ἐπιχειροῦν νὰ τὰ ἐξισώσουν μὲ πρακτικὲς ἐξωχριστιανικῶν θρησκευμάτων (Ἰνδουϊσμοῦ-Βουδισμοῦ).

(*) Περιοδ. «Διάλογος», ἀριθμ. τεύχους 57 / Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2009, σελ. 13. Τοῦ Πρωτοπρ. Βασιλείου Γεωργοπούλου Δρ. Θ. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

δ) Ἡ ἡσυχαστικὴ διδασκαλία παρουσιάζεται ἔξω ἀπὸ κάθε ἱστορικὴ, ἐκκλησιαστικὴ καὶ θεολογικὴ βάση.

Συνέπεια αὐτοῦ, εἶναι τὸ ὅτι, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς νὰ παρουσιάζεται ὡς ἓνας **ἐσωτεριστῆς** ποὺ διατύπωσε τὴν ἀντίστοιχὴ δική του προσωπικοῦ τύπου ἐμπειρία στὰ πλαίσια τῆς ὑποτιθέμενης **ἐσωτερικῆς** ἀναζήτησής του.

ε) Σύμπασα ἡ ἡσυχαστικὴ παράδοση, νηπτικοὶ Πατέρες καὶ φιλοκαλικὰ κείμενα, ἀποτελοῦν στὰ πλαίσια τῆς ἀποκρυφιστικῆς ἐρμηνείας τοῦ Ἡσυχασμοῦ μιὰ μορφή, μεταξὺ τῶν πολλῶν, τῆς χωροχρονικῆς ἐκφράσεως καὶ ἐξέλιξης τοῦ ἐσωτερισμοῦ.

* * *

Ἄν θέλαμε νὰ χαρακτηρίσουμε ὅλες αὐτὲς τὶς ἀποκρυφιστικὲς προσπάθειες ἐρμηνείας τοῦ Ἡσυχασμοῦ, θὰ πρέπει νὰ ἐπαναλάβουμε, ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ ἀποκρυφιστικὲς ἀπόπειρες «κατὰ τὴν διδασκαλία τῶν νηπτικῶν Πατέρων γέμουν ἀχυρολογίας»¹.

(Τέλος)

1. Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀρ. 561/30.9.1998, σελ. 5.